

BCB, een interview met Marc Sleen (J.A., 1990)

De geboorte van Nero in de Zandstraat

Voor de buurt van de Zandstraat in verval raakte, tot de opening van het Belgisch Centrum van het Beeldverhaal was deze wijk het kloppend hart van de Belgische pers. Veel Franstalige en Vlaamse kranten lieten hier dag en nacht hun persen rollen. Marc Sleen maakte deel uit van deze ploeg.

J.A. – U heeft dus het warenhuis Waucquez en de Zandstraat destijds goed gekend ?

Ik kwam er elke dag van 1946 tot 1950. De deuren van het warenhuis Waucquez stonden steeds open, winter en zomer. Er werden onophoudelijk balen stof binnen- of buitengedragen. Ik vond dat die stoffen er altijd bruin uitzagen, nooit gekleurd.

- Voor welke krant werkte u toen ?

Ik debuteerde in «De Standaard», eind 1944 (ik kwam net uit een concentratiekamp). Ik tekende er politieke karikaturen en nog vele andere zaken : kaarten, grafieken, enz. De directie van de krant zat gevangen. Een beetje « verbrand ». Dat heeft zo drie maanden geduurd. Toen hebben we met een nieuwe ploeg « De Nieuwe Standaard » opgericht die al snel « De Nieuwe Gids » werd.

- En van de Jacquainlaan verhuisden jullie naar...de Zandstraat ?

In 1946. Naar een gebouw dat er nu niet meer staat, waar nu de drukkerij Sofadi is. Van mijn bureau, naast de fotogravure, zag ik de vensters van Waucquez. Daar heb ik mijn eerste echte strips getekend. Naast al het overige dat men mij vroeg : karikaturen, illustraties...voor John Flanders bijvoorbeeld.

- Bedoelt u Jean Ray ?

Hij kwam verhalen brengen voor « 't Kapoentje », een kinderbijlage. Dat leverde hem 500 frank op. Ik heb hem steeds straalbezopen geweten. Op de redactie vertelde hij over de meest buitengewone reizen die hij gemaakt had : hij had op boten gewoond, de wereld rondgevaren, ... Aan mij, als mede-Gentenaar, vertelde hij dan wel dat hij het allemaal verzonnen had en dat hij eigenlijk nooit in het buitenland was geweest.

- *En Nero ?*

Nero is in 1947 ontstaan, net tegenover het huidige BCB. Hij trad op in het tweede album van Detective Van Zwam. Van Zwam komt in een gekkenhuis. Daar vraagt hij aan iemand met laurierblaadjes achter zijn oren, wie hij is... *Ik ben Nero, keizer van Rome.* De lezers schreven me dat die zot veel sympathieker was dan mijn detective. En zo is Nero de held geworden.

- *Hoe bent u bij dat personage gekomen ?*

'n Tijdje voor hij stierf zei Jan De Spot, een van de bazen van de Belgische Financiën : *Nero, dat ben ik...* Dat moet je maar durven : Nero is lelijk en dom ! Maar hij had gelijk, ik had me een beetje op zijn uiterlijk geïnspireerd...In die tijd schreef Jan De Spot een rubriekje dat ik illustreerde. Toen we met « De Nieuwe Gids » begonnen, was onze ambitie de grootste naoorlogse krant te worden. We trokken een hele generatie talentrijke jongeren aan : Jan De Spot, maar ook de latere minister Van Elsanle, Marnix Gysen, Gaston Durnez, enz.

- *Een mooi stel namen !*

Dat is niet alles. Ik deed het traject Gent-Brussel elke dag met mijn hoofdredacteur Pol De Rijke en een jonge advocaat...Theo Lefebvre, de latere eerste minister. We maakten de hele tijd plezier. Dat gaf me veel inspiratie voor mijn verhalen. Het is ooit nog gebeurd dat iemand in hetzelfde treincompartiment mijn strip in de krant zat te lezen en dat ik hem zei : « Weet je wel dat Marc Sleen voor je zit ? »...terwijl ik wees naar Theo Lefebvre !

- *Bleef u lang bij « De Nieuwe Gids » ?*

Tot 1950. Toen ging ik naar « Het Volk ». Tot 1965. « De Nieuwe Gids » heeft lang naar een tekenaar gezocht om mij te vervangen... Zelfs Octave Landuyt heeft zich toen nog kandidaat gesteld. Hij vond dat tekenaars beter betaald werden dan schilders ! Je moet erbij vertellen dat nu geen doek meer van hem te koop is beneden een miljoen frank.

- *En had hij talent voor strips ?*

Hij ging met zijn platen bij mevrouw Dupla, de directrice van de krant « Het Nieuws van de Dag », nog steeds in dezelfde straat. Ze nam haar rood potlood en begon aan te duiden wat allemaal fout zat : borsten te groot, rokje te kort, enz. Landuyt zette zich recht en zei : *Ja, mevrouw. U kunt er op rekenen...* Hij heeft nooit geen strips meer gemaakt, want hij verdroeg geen kritiek !

- *En bij « Het Volk » tekende u alleen strips ?*

Helemaal niet ! Ik publiceerde in de hele christen-democratische pers, Vlaams en Franstalig : « Het Volk », « De Volksmacht », « La Cité », « Samedi-Jeunesse » en zelfs in Leopoldstad, in « Le courrier d'Afrique ». En ik ging door met karikaturen...Voor de Ronde van Frankrijk bv.

- *Volgde u die ?*

In de periode van « De Nieuwe Gids » heb ik het meerdere keren gedaan. Maar dat was gekkenwerk : je moest al rijdende tekenen, je tekening afmaken bij de aankomststreep, alles razendsnel en nadat je teveel gedronken had, want het was er heet. In de vijftiger jaren bleef ik de Ronde illustreren...maar dan vanop mijn kantoor, thuis. Ik luisterde naar de radio en bij de aankomst werkte ik mijn tekening af. Een motorrijder bracht die naar de Zandstraat, naar « La Cité ». Daar werd een cliché gemaakt en dezelfde motorrijder bracht dat naar Gent, bij « Het Volk ». Die kerel reed zonder helm aan een halsbrekende snelheid. Daarvoor kreeg hij 500 frank, ik...kreeg er 450 ! Een andere trouwe bezoeker van de Zandstraat was Séverin de Meersman, de koning van de garnaal. Ik heb een jaar de Ronde vanuit zijn wagen kunnen volgen, een grote witte, Amerikaanse slee. Hij was steeds vergezeld van een catcher die voor chauffeur speelde. 's Avonds wanneer De Meersman de champagne te duur vond, vroeg hij aan zijn catcher tussenbeide te komen. Die zei dan : « Nee, mevrouw, we betalen niet ». Gewoonlijk was dat voldoende ! Door al die herinneringen denk ik nu terug aan de tijd dat ik 22 was, wanneer ik in de Zandstraat kom. Ik had nooit durven denken dat ik op een dag in 1989 met Nero zou verhuizen naar de overkant van de straat...naar het museum.

Interview : BCB, Jean Auquier, 1990

Marc Sleen, Nero, *Het Spook uit de Zandstraat*, Standaard Uitgeverij, 1996